

ΣΑΛΠΙΓΞ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΚΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ.

ΕΤΟΣ Α.

ΑΡΙΘ. 46

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρῳ Σελ. S. 'Εν τῷ ἑξωτερικῷ Σελ. 12.
Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΞ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπὴν.
Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΞ" δεόν νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσσόν.
Editor S. HOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πρᾶττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπὴν, διότι γρήγορα ἡ ἀργὰ θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

12, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1885.

Τὸ 1884.

Ἐς κόρακας τὸ 1884· πόσαι ἐλπίδες ἐφεύσθησαν ἐν αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο πόσαι ἀραί ἐκ βάρους καρδιῶν ἐξερχόμεναι συνοδεύουν αὐτό. Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ παντὸς νέου ἔτους ἀφικόμενοι χαίρομεν, τραγωδοῦμεν, γελῶμεν καὶ διαφόρων εἰδῶν ἐλπίδες ἀνάπτουν, κοχλάζουν εἰς τὰς καρδίας, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ μέθῃ τῶν ἐλπίδων, τῶν προσδοκιῶν, φθάνομεν ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν ἔξοδον ἣτις εἶνε καὶ εἴσοδος νέου ἔτους γελῶντες ἀκόμῃ καὶ ἐλπίζοντες· ἐκεῖ αἵφνης συνκισθανόμενοι τὸ μάταιον τῶν ἐλπίδων ἡμῶν πρὸς στιγμὴν γινόμεθα κατηρεῖς· ἀλλ' ἰδοὺ ἀμέσως ἐνώπιόν μας τὸ νέον ἔτος, καὶ ἰδοὺ πάλιν ἐλπίδας, χαράς, γέλωτας ἕως οὗ πάλιν ἐξέλθωμεν ὡς εἰσῆλθωμεν, καὶ τοιαυτοτρόπως δίδει κύκλον τὸ παιγνίδιον.

Ποῖα τὰ καλὰ τοῦ 1884; Ναί, μᾶς ἦτο εὐτυχές καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἀδικήσωμεν εἰς τοῦτο, καὶ θὰ γράψωμεν μάλιστα τὸ προτέρημά του τοῦτο ἐπὶ τῆς πλακῆς τοῦ τάφου του, ἀλλὰ ποῖαν εὐτυχίαν δύναται νὰ αἰσθανθῇ ὑποδεδουλωμένος λαὸς τοῦ ὁποίου τὴν εὐδαιμονίαν ἔχουσι δεδεμένην οἱ κρατοῦντες;— μὰ πταίω ἐγὼ εἰς τοῦτο;—πιθανὸν νὰ μᾶς εἴπῃ τὸ 1884·—πταίεις βέβαια εἰς τοῦτο τόσον, ὅσον καυχᾶσαι ἐτι εἶσαι αἴτιον τῆς εὐτυχίης. Χίλια δὲ πράγματα ἠδύνασο νὰ κάμῃς διὰ νὰ ἀποδείξῃς διὲν συμμαχεῖς ἡμῖν· ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν εὐδαιμονίαν, προστασίαν, δικαιοσύνην, ἀνθρωπότητα τέλος πάντων, καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔκαμες.

τοὺς κεραυνούς σου τοὺς πολλούς ἀπὸ τοὺς ὁποίους διὰ νὰ ἀπαλλαχθῶσι οἱ ἄνθρωποι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔχωσι γεμάτας τὰς τζέπας ἀπὸ μαγνήταις, δὲν τοὺς ἐχρησιμοποίησας ὡς ἔπρεπε.

Ποῖον ἄλλο καλὸν μᾶς ἔφερε τὸ 1884;—Ἐκόπη ἡ δεκατεῖς τῆς σταφυλῆς— ἅ! αὐτὸ τὸ ἐξεχάσαμεν, ἀλλὰ τὸ καλὸν τοῦ ποῖον;—τὸ ὅτι κατήντησε τὸ κρασί νὰ πωλῆται 40 γρόσια διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ χωρικός εἶνε ἐλεύθερος καὶ τριγὰ πρὶν ὠριμάσῃ τὸ σταφύλι. Λοιπὸν τῷ ὄντι μέγα καλὸν τοῦτο· ἃς πίνωμεν ἡμεῖς τὸ κρασί 40 γρόσια τὸ γομάρι, καὶ ὁ χωρικός ἀναπαύεται ἀπὸ βλοσυροῦς τοῦ ὅταν ἀπὸ τὴν ἀξίαν τοῦ κρασίου τοῦ τοῦ μένου γρόσια διὰ νὰ ἀγοράσῃ 100 δράμια χυλοῦ βᾶν νὰ φᾶν τὰ παιδιὰ του.

—Ἐπροστατεύθη ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων.

—Μάλιστα! καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἀκαμάτως ἐργασθεῖσα ἀγρόνη.

—Ἐγείνε νόμος νέος κληρονομικός.

—Ναί! προστετέθη ἀκόμῃ μία ἀδιέξοδος εἰς τὸν Λαβύρινθον.

Τέλος πάντων ἐς κόρακας καὶ τὸ 84 καὶ τὰ καλὰ του· τὸ βλέμμα, τὴν καρδίαν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν χαρὰν μας ἔχομεν ἤδη ἐπὶ τὸ 1885.

Τὸ 1885.

Ὡς εὖ παρέστης 1885! πρόσεξε καλῶς! νὰ μὴ μιμηθῇς τὸ προκατόχον σου· αἱ ἐλπίδες νεανίδων καὶ γερόντων, νέων καὶ γρηῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν δηλα-

δῇ, ἐστράφησαν σύσσωμοι πρὸς σέ· τί λέγεις;

Καλὴ ἀρχή· νὰ κ' ἔνα δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς· δῶρον πλούσιον, διότι εἶνε κυβερνητικόν· δῶρον τὸ ὅποιον θὰ πιάσῃ πολλούς, διότι δίδεται ὑπὸ ἰσχυρῶν· ἐτοιμάσθητε νὰ τὸ ὑποδεχθῆτε· διώξατε μακρὰν τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦς σας τὰ πάθη τοῦ '84 διὰ νὰ χωρήσῃ εἰς αὐτάς χαρμούνως τὸ πρῶτον καλὸν τὸ ὅποιον τὸ 85 μᾶς φέρει:

Κρασί μαῦρον παράδες 68 ἡ ὀκτὰ, ἀπὸ 42 τοῦ ἀπεφασισαν οἱ ἀξιότιμοι σύμβουλοι τοῦ Ἰδαρὲ Λεμεσσοῦ.

Κόκκινον παράδες 60 ἡ ὀκτὰ ἀπὸ 42.

Ρακὴ παράδες 138 ἡ ὀκτὰ ἀπὸ 110.

Κουμανδάρια παράδες 128 ἡ ὀκτὰ ἀπὸ 95...

Τί δαγκάνεις σὺ τὰ δάκτυλά σου; διὰ νὰ μὴ φανῇς ὅτι θὰ λιγοθυμήσῃς ἀπὸ τοὺς γέλωτας; Τί δαγκάνεις σὺ τὰ χεῖλῃ σου; διὰ νὰ κρατήσῃς τὰ γάχχανα; Τί σφίγγεις σὺ τὴν κεφαλὴν σου μετὰ τῶν χειρῶν; διὰ νὰ μὴ πηδήσῃ ἡ χαρὰ ἀπὸ τ' αὐτιά σου ἔξω;

Εἰς τὴν νῆσόν μας ὑπάρχει μία παροιμία ἡ ὁποία λέγει, «ἢ κοντὰ 'ς ἄρχοντα ἢ κοντὰ 'ς θάλασσαν»· ἀλλὰ μήπως νομίσητε ὅτι ἡ παροιμία θέλει νὰ πῇ ὅτι καὶ ὁ ἄρχων καὶ ἡ θάλασσα εἶνε ὁμοιοκατάλητοι; ἢ ὅτι πρέπει νὰ ἦσαι κοντὰ κ' εἰς τὰ δύο ὥστε ὅταν σὲ φέρῃ εἰς θέσιν ὁ ἄρχων νὰ πηγαίνῃς ἀμέσως

νά πίπτης μέσ' ἰς τὴν θάλασσαν νά γλυτώνῃς καὶ πρέπει νά ναι κοντά μήπως καὶ μετανώσῃς εἰς τὸν δρόμον; ὅχι! δὲν σημαίνει τοῦτο· ἡ ἰδέα σας εἶνε λανθασμένη· ἄλλην σημασίαν ἔχει· σημαίνει ὅτι τὰ δύο αὐτὰ—ἄρχων καὶ θάλασσα—συμβοηθοῦνται· νά π. χ. κοντά ἰς τὴν θάλασσαν εἴμεθα πάντοτε· ἀλλ' ἡξιώθη ποτὲ ἡ θάλασσα νά λάβῃ, γινώσκιν τῆς ποιότητος τῶν σαρκῶν μας; ὅχι βέβαια· τώρα ἔμωσ ποῦ μᾶς κατέχει καὶ συνέχει καὶ ὁ ἄρχων, ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθῃ ἡ θάλασσα ποῖαν γλυκύτητα ἔχουν αἱ σάρκες μας τραφεῖσαι διὰ ζακχάρεως ἀγγλικῆς.

Τώρα λοιπὸν ν' ἀκούσῃτε τηλεγραφήματα εἰς τὴν Ἀνασσαν ποῦ ἡ χαρὰ εἶναι γενική καὶ φανερά γιὰ τοὺς χωρικοὺς, νά εὐχαριστήσουν τὴν Κυβέρνησιν ἡ ὁποία προσπαθεῖ νά τοὺς κάμῃ λόρδους, δηλ. περιηγητάς. Ὅτ' ἐπανέλθωμεν, διότι ποῖος δὲν εὐχαριστεῖται νά λέγῃ περὶ τοιούτων; καλὴν ἀρχὴν μᾶς ἔκαμε τὸ 1885.

Εὐχαριστὸν ἄγγελμα.

Τῇ ἐνεργείᾳ τῆς Α. Πανιερότητος τοῦ Ἀγίου Κιτίου, ὁ Κ. Θεολόγος παπᾶ Χριστοδοῦλου ἐκ Νέου-χωρίου τῆς Κυθραίας ἐπαγγελλόμενος μέχρι τοῦδε τὸν Ἀγιογράφον, ἀπῆλθεν εἰς Τζανάκι Καλὲ πρό τινος καιροῦ ὅπου ἐκγυμνασθεὶς καλῶς εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν πηλίνων ἀγγείων ὅσα ἐκεῖ κατασκευάζονται, καὶ τὸ σπουδαιότερον εἰς τὴν βερνίκωσιν τούτων, ὑπέστρεψεν ἐσχάτως ἐν Λεμεσῶ, καὶ προτίθεται νά κτίσῃ, ὅπου ἐγκριθῇ, τὸ κατάλληλον καμίνι διὰ ν' ἀρχίσῃ ἐργασίαν. Τῇ προτροπῇ ἐπίσης τῆς Α. Π. πρὶν ἀναχωρήσῃ ὁ νέος ἐζήτησε συνδρομὴν τινα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἣτις καὶ τὸν συνέδραμε δοῦσα αὐτῷ 20 λίρας διὰ τὰς ἐποίας ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν ἐγκυρητὴν παρ' αὐτοῦ ἡ Κυβέρνησις, νά τὰς ἐπιτρέψῃ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν μετὰ τὴν ἐκμάθησίν του δὲν ἤθελεν ὑποστρέφει καὶ ἐργασθῇ εἰς Κύπρον. Ἀρκετὰ ἀληθῶς εὐχάριστον τοῦτο, διότι ἐνφ' ἐν Κύπρῳ εὐρίσκεται χῶμα ἀξιόλογον πρὸς κατασκευὴν κατὰ ποῦ λεπτοτέρων καὶ τεχνικωτέρων τοιούτων ἀγγείων ἐξ ὧν μεγάλα ποσότητες προμηθεύονται ἐκ τοῦ Τζανάκι Καλὲ, χρησιμεύει τοῦτο, Κύριος οἶδε πρὸ πόσων αἰώνων, εἰς κατασκευὴν μόνον σταμνῶν διὰ νερὸν καὶ τινων κουπῶν τῆς Λαπήθου ἀθλιεστάτης πεισθητος ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀλοιφῆς. Εἴθε ἀ-

νάλογοι ἐνέργειαι νά ἐγίνοντο καὶ δι' ἄλλα βιομηχανικά ἔργα τὰ ὁποῖα ἐν Κύπρῳ διχτελοῦσιν εἰσέτι εἰς τὴν προκατακλισμαιάν θέσιν των.

Ἐθιμον ὑπάρχει καὶ ἐν Λεμεσῶ ὡς καὶ εἰς πλεῖστα ἄλλα περάλια μέρη, τὴν ἡμέραν τῶν Φώτων μετὰ τὴν ἐν τῷ Ναφ' γινομένην Βάπτισιν, νά γίνῃται τοιαύτη καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅπου πηθὸς πολὺ παρίσταται συνοδεύον τοὺς ἱερεῖς ἐνδεδυμένους τὰς ἱεράς στολὰς, μετὰ Σταυρῶν καὶ φανῶν. Τοῦτο ἐγένετο καὶ φέτος, πολλοὶ δὲ ξένοι εὐγενεῖς καὶ πεπολιτισμένοι ἐθεώντο τὸ ἔθιμον τοῦτο καὶ ἐγέλων, τοῦθ' ὅπερ οὐδέποτε ἐγένετο ὑπὸ τῶν βαρβαρῶν καὶ ἀπολιτεῦτων Τούρκων. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ ἔθιμον τοῦτο, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει μέρος κατάλληλον καὶ δὲν σχηματίζεται ἐπίτηδες τοιοῦτον ἀνάλογον πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς πράξεως, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδ' ὁ τρόπος τῆς βαπτίσεως δὲν γίνεται μεθ' ὅλης τῆς σοβαρότητος οἷον ἡ πράξις αὕτη ἀπαιτεῖ, καλὸν εἶνε καὶ διὰ πολλοὺς ἀκόμη ἄλλους λόγους νά παύσῃ, ὡς πρὸς δὲ τοὺς γέλωτας τῶν ξένων, ἐρωτῶμεν αὐτοὺς· εἶνε κανὼν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐγενείας τοῦτο τὸ νά περιγελῶσι καὶ νά περιφρονῶσι τρεῖς τέσσαρες ξένοι τὸ ἔθιμον ἐλοκλήρου λαοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξὶς αὐτῶν δὲν τοὺς ἔσωσε ταυλάχιστον τοὺς συντηρεῖ;

Ἀδύνατον λογικῇ ἀπαίτησις νά μὴ ληφθῇ ἐν τέλει ὑπ' ὅψιν καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν πολεμίων, ὅσον καὶ ἂν φανῶσιν οὗτοι κατ' ἀρχὰς ὅτι δὲν παραδέχονται αὐτὴν, καὶ ὅσον καὶ ἂν τὴν πολεμήσωσιν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Λεμεσσοῦ Κ. Γ. Μαληκίδης ἔκαμε πρότασιν εἰς τὴν παρελθούσαν σύνοδον τοῦ Νομοθετικοῦ ὅτι τὰ δημόσια ἔργα πρέπει νά τίθενται εἰς μειοδοσίαν, εἶνε δὲ γνωστὸν καὶ πόσον τοῦτο ἔκτοτε μέχρι χθὲς ἀκόμη ἐπολεμήθη καὶ ἐφιλονεικεῖτο ὑπὸ τινων ἐχόντων συμφέρον νά πράξωσι τοῦτο. Ἰδοὺ σήμερον ὅτι ἡ ἐπίσημος ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως γνωστοποιεῖ ὅτι ἀπὸ α'. Μαρτίου τὰ δημόσια ἔργα θὰ τίθενται εἰς μειοδοσίαν ἐπὶ 60 ἡμέρας καὶ θὰ δίδωνται εἰς τὸν τελευταῖον μειοδότην· προηγουμένως ἔμω; ὁ ἀρχιμηχανικός τῆς Κυβερνήσεως θὰ ὑπολογίζῃ τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς τὴν δαπάνην περὶ τὸν

καὶ ἐὰν τοῦ τελευταίου μειοδότου τὸ ποσὸν εἶνε ἀνωτερον, θὰ ἀναλαμβάνῃ ὁ ἀρχιμηχανικός τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου εἰς τὸ ποσὸν ὅπερ ὑπελόγησεν· ἐὰν δ' εἶνε κατώτερον τὸ τοῦ μειοδότου, θὰ δίδεται τὸ ἔργον εἰς αὐτόν. Ἦτσι δὲ λοιπὸν Κυρὰ Κυβέρνησις. Ἐὰν ἀλλάξῃς σύστημα καὶ ἀρχίσῃς νά ἀκούῃς τῶν λογικῶν ἀπαιτήσεων μας ἀπὸ ἐπιστήθιοι ἐχθροὶ θὰ γίνωμεν ἄσπονδοι φίλοι. Διότι καὶ ἡμεῖς διὰ νά φωνάζωμεν, δὲν φωνάζομεν ἀπὸ πάθος· πρὸς πρόσωπα πρὸς μηχανικοὺς π. χ. ἡ τελώνας καὶ συκοφάντας· ἀλλὰ διὰ νά στουμπώσουν ὀλίγον τρύπαι τοῦ δυστυχισμένου ταμεῖου τῆς Κύπρου αἱ ὁποῖαι φαίνονται σὰν τῆς ἀνεφέλου καὶ ἀστελήνου νικτὸς τὰ ἄστρη, μὲ μίαν μεγάλην ἰς τὸ μέσον ποῦ φορεῖ 95 χιλ. λίρ. νά βγαίνουν κάθε λίγον καιρὸν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Τὸν Μάγδην ἤρχισαν πλέον νά τὸν μισοῦν οἱ ἄραβες· ἐὰν δὲν εἶχε πολλοὺς ἰσχυροὺς ὁπαδοὺς θὰ τὸν ἐδίωκον. Εἶνε ὅμως ἀρκετὰ πανοῦργος. Ἐκτίσεν ἐν σπητῇ καὶ τὸ ἔχει ὡς ἱερὸν, ἐκεῖ δὲ προσεύχεται καὶ ὁμιλεῖ μὲ τοὺς ὁπαδοὺς του. Ἐκεῖ μέσῃ βλέπει τὴν Θεῖαν Παρουσίαν καὶ λαμβάνει παρ' αὐτῆς οδηγίαν. Οἱ ἄραβες κάθηνται σταυροποδητεὶ γύρωθεν τοῦ ἱεροῦ τούτου, καὶ ὅταν παρουσιασθῇ ὁ Μάγδης, τὸν παρακαλοῦν νά τοὺς δείξῃ τὴν Θεῖαν Παρουσίαν, διὰ ν' ἀποθάνωσιν εὐτυχεῖς. «Ὡς προφῆτα, φωνάζουσι, δείξον ἡμῖν τὴν Ἐλ Χάδραν» (θεῖαν παρουσίαν). Ὁ Μάγδης μετὰ μεγάλῃς σοβαρότητος ἀπαντᾷ «οὐάλλαχ» δύσκολον πρᾶγμα μοῦ ζητεῖτε. Ὅταν ὅμως ἔγῃ διάθεσιν, τοὺς προσκαλεῖ μέσῃ καὶ τοὺς ἐρωτᾷ «βλέπετε τίποτε;» ἐκεῖνοι ἀπαντοῦν «ὅχι». λοιπὸν—τοὺς λέγει—ἀφήσατέ με μόνον μου νά προσευχηθῶ ἵσω τὸ Πνεῦμα εὐχαριστηθῇ καὶ σὰς φανῇ. Τότε ἐξέρχονται· ἐκείνοι δὲ ἐπινοῶν τεχνάσματα ὡς τὸ ἐξῆς:

Ἐπὶ τινος σινί οὐ χύνει ὀλίγον νερὸν, βάλλει ἔπειτα μέσα μερικά τεμάχια ζακχάρεως· ἀνωθεν τοῦ ζακχάρεως θέτει τὸν δίσκον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν τὰ φιλτζάνια τοῦ καφέ· καὶ φωνάζει τοὺς ἄραβας νά εἰσέλθωσι· τοὺς τοποθετεῖ μετ' εὐλαβείας μακρὰν τοῦ δίσκου τὸν ὅποτον τοῖς δεικνύει μετ' εὐλαβείας· ἐννοεῖτε ὅτι ἐπειδὴ ἡ ζακχαρίς διαλύεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ δίσκος κινεῖται καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ τὰ φιλτζάνια τὰ

ὅποια κάμουν καὶ κράτον· μύλις ἰδῶσι τοῦ τοιοῦτο ἄραβες φωνάζουσιν· “εἶνε ἡ Θεία Περουσία”· καὶ πίπτουν ὁμέως πρόμυττα καὶ προσεύχονται ἕως οὗ τοῦ διατάξῃ ὁ Μαγδῆς· ν’ ἀποσυρῶσιν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἀκούουν αὐτὰ τὰ τεχνίσματα καὶ γελούν· ἀλλὰ ἄν ἤσαν οἱ Ἄγγλοι πονηρότεροι τοῦ Μαγδῆ, μετέοια τεχνίσματα, καὶ μάλιστα μετὰ ἄλλα μεγαλείτερα τὰ ὅποια γίνονται διὰ τῆς Χημείας ἢ τῆς ταχυδακτυλουργίας, ἤθελαν τώρα νὰ ἔλῃσι τὸν Γόρδωνα ἀληθῆ Μαγδῆν καὶ τοὺς ἄραβας ὅλους γονατιστοὺς ἐνώπιόν του· ἀλλὰ ποῦ γυρίζει τέτοιος νοῦς προφητικός;

ΦΥΓΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Τί κατὰστασις! τί ζωὴ εἶν’ αὐτὴ! τί τρικυμία! τί ἄνεμος! τί βροχαί! Ὁ Κύρ Γενάρχης θὰ μᾶς δείξῃ ὅλας τὰς παληκαραίας του. Ἀπὸ τῆς πρωίας τῆς Δευτέρας (7 Ἰαννουαρίου) μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Τρίτης ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἠγριώθησαν ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ φθόρου, ὑπὸ πάθους των—εἶνε ἐλοφάνερον τοῦτο—διότι βλέπουν ὅτι ὑπερεξεχείλισεν ἐν αὐτοῖς [τοῖς ἀνθρώποις] ἡ δίκαιος ὕψις, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐκείνη. Ὁ ἄνεμος μᾶς ἐσέκασε τὰς στέγας, μᾶς ἔρριψε παράθυρα καὶ τοίχους, μᾶς ἐπῆρε τὰ φορέματα, διὰ νὰ κάμῃ γνωστὴν τὴν σωφροσύνην ἡμῶν τὴν ὅποیان εὐαγγελικῶς κρύπτομεν· ἡ βροχὴ καὶ ἡ θάλασσα συνεμάχηνσαν· ἡ μὲν βροχὴ νὰ μᾶς ἀναπτύξῃ τὰ σπαρτὰ καὶ νὰ μᾶς πληθύνῃ τοὺς καρπούς, ἡ δὲ θάλασσα νὰ μᾶς χυλάσῃ τὰς ἀποθήκας, διότι ξεύρει ὅτι δὲν θὰ κτίσωμεν νέας νὰ βάλωμεν τοὺς καρπούς μας, πρὸς τὰ τοὺς διανειμώμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοῦτο διὰ νὰ κάμουν γνωστὴν τὴν ἐλεημοσύνην τῆς δεξιᾶς ἡμῶν τὴν ὅποیان ὅχι μόνον ἡ χριστερὰ δὲν ξεύρει, εὐαγγελικῶς, ἀλλ’ οὐδ’ οὕτῃ ἡ δεξιὰ μας ἔχει χαπάρην, καὶ τοῦτο εὐαγγελικώτερον· ἐν ἄλλοις λόγοις προσπαθοῦν νὰ ἐξουδετερώσωσι τὸ καλὸν τῶν προτερημάτων μας· πρὸς τὸν σκοπὸν ὅμως τοῦτον ἡ θάλασσα μάλιστα ἐχρειάζετο ἐργαλεῖα καὶ ὡς τοιαῦτα μετεχειρίσθη ὅλα· σχεδὸν τὰς μικρὰς καὶ μεγάλας (γὰρ τὰ πείσμα σου Κόντε) λέμβους τὰς ὁποίας ἔρριψε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ὁρμῆς ἐναντίον τῶν παραθαλασσίων κτηρίων τὰ ὅποια μεγάλας θλάδας ὑπέστησαν· μία λέμβος σφενδονισθεῖσα κατὰ τῆς ἀποβάθρας ἔσπασεν ἵνα καὶ ἐστράφηκε δὺς στίλλους. Ὅλη ἡ παραλία Λεμνησοῦ τὰς δύο ταύτας ἡμέρας

ἐγέμησε κυριολεκτικῶς ἀπὸ συντρίμματα πλοιαρίων καὶ λεμβῶν· καὶ τὰ μεγίστα δὲ πλοῖα ἐκινδύνευσαν πολλὰ, διότι ἐσύροντο ἐκεῖ καὶ ἐδῶ ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Ἀλλ’ ἐν τούτοις εἶνε τῶντι λυπηρὸν, καὶ συλλυπούμεθα πάντας τοὺς παθόντας ἐμπόρους τε, ὧν αἱ πλείουςται πραγματοποιεῖται ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἰδιότητος τῶν θλαβέντων οἰκοδομημάτων καὶ κατασυντριβέντων πλοιαρίων.

Ω! κύριε Μουσταφᾶ ἐφένδη Μουλλαζήμη! ἐνόμισες φαίνεται ὅτι ἡ πένητα μου μόνον ἐπαίνους γράφει, καὶ ὅτι τὰ ἄτοκα δὲν ξεύρει νὰ τὰ σατυρίσῃ; Ἐν τίνι δικαιοματι, ἀφοῦ εἶχες ἐντολὴν νὰ λάβῃς μίαν λίραν ἀπὸ κατὰστημα ἐμπορικόν, γνωστὸν, νὰ στείλῃς ζαπτιὲν νὰ λάβῃ αὐθαίρετως πρᾶγμα, καὶ διότι ὁ ὑπάλληλος τοῦ κατὰστήματος ἄγνωστος καὶ τὴν ἐντολὴν ἣν εἶχε καὶ τὴν ἀπόφασιν ἣν ἤθελε δῆθεν νὰ ἐκτελέσῃ, δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ πῇ πρᾶγμα, ἐκατέως σὺ μὲ ἐξ ἄλλους ζαπτιέδες καὶ μὲ κελεψέδες νὰ δέσῃς καὶ τῆς τὸν ὑπάλληλον; ποῖος εἶνε ὁ νόμος ὁ ὁποῖος διατάττει τοιοῦτον αὐθαίρεσιαν ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἐμπορος δὲν ἠρνεῖτο τὴν πληρωμὴν τῆς μισθολίρας ἀλλ’ ἐλεῖεν ὅτι κατὰ τὸ κατὰστίχόν του εἶχεν ἐξωφλημένα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῇ ὁ λογαριασμός; καὶ ἐν τίνι δικαιοματι θὰ ἠδύνασο νὰ συλλάβῃς μὲ κελεψέδας τὸν ὑπάλληλον τοῦ κατὰστήματος; διότι δὲν ἀφῆκε τὸν ζαπτιὲν νὰ λάβῃ πρᾶγμα; καὶ λοιπὸν ὅπου παρουσιάζεται ζαπτιὲς καὶ ζήτησις, ὅτι θέλει νὰ λάβῃ πρέπει νὰ τὸ λαμβάνῃ, διότι εἶνε πρόσωπον ἱερὸν, σεβαστόν, ἐπειδὴ φέρει τὸ κουρουκλί; “Α! Μουλλαζήμη μου, ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ἐνεκα παρεξήγησεν ἐπράξας τὴν βαρβαρότητα αὐτὴν, διότι τοιοῦτον δὲν πὲ ἤξευρα, καὶ δι’ αὐτὸ δὲν λέγω περισσότερα.

Λεμνησῶ 22]4 Δεκεμβρίου 1884.

Φίλε Σαλπικτά!

Παρακαλεῖσθε νὰ καταχωρήσῃτε εἰς τὰς στήλας τῆς ἀξιοτίμου Ἐφημερίδος σας τὰ ἐξῆς πρὸς γνῶσιν ἀπάντων καὶ ἀπασῶν.

Φίλοι Νέοι καὶ Νεάνιδες.

Ἐρως λέξις, λαμπρά. Ἐρως λέξις προσφιλής. Ἐρως λέξις ἱερὰ καὶ τὰ πάντα δεσποζουσα· μὴ παραμελεῖτε λοιπὸν, ἀγαπητοὶ νέοι καὶ νεάνιδες, τὴν τοῦτου κηλιδέγειαν καθότι λίαν ὠφέλιμος ἐστὶν εἰς πάντα καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὑγείαν· ναὶ οὐδεμία ἄλλη συγκίνησις ἐξασκεῖ μείζονα ἐπὶ τῆς ὑγείας ἐπιρροὴν ὅσῃν ὁ ἔρως· τίς ἐξ ὑμῶν φίλοι νέοι καὶ νεάνιδες, δὲν παρετήρησε τὴν ἐπενέργειαν ταύτην καθ’ ἣν ἐποχὴν προσε-

γίσετε εἰς τὴν νεότητά; Τίς νέος δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι καθ’ ὃν χρόνον τὸ θέλος τοῦ τῆς Ἀφροδίτης τέκνου βαθύως αἰσδύη ἐν τῇ καρδίᾳ του, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του συνταυτίζεται μετ’ ὅλων τῶν αἰσθημάτων καὶ διαλογισμῶν αὐτοῦ; Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι δι’ αὐτὸ καὶ μόνον τὸ ἀντικείμενον ἐνεργεῖ, δι’ αὐτὸ καὶ μόνον ζῇ πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐνοίας αὐτοῦ; Οὐδεὶς γὰρ μάλιστα αὐτοῦ ἐργάζεται νυχθημερόν, ἀναρριχᾶται τυχὸν ἐνεκεν αὐτοῦ εἰς τὰς κορυφὰς καὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὀρέων, βυθίζεται περιστάσεως· τυχούσης καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀθύρσεις τῶν μηχανομένων κυμάτων καὶ θαλασσῶν, καὶ ἀτρόμητος ἐν ἀνάγκῃ ὁρμᾷ εἰς τὸ πῦρ τῶν μαχομένων. Βεβαίως καὶ πλείοτερον τούτων θέλει πράξῃ, χωρὶς νὰ τὴν ἀδικήσωμεν, καὶ ἡ ἐρώσα νεανὺς χάριν τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς· ἀλλ’ ὅποια ὅμως λυπηραὶ συνέπειαι ἀναμένονται ὅταν εἰς ἀποτυχίαν ἀπολήξωσιν αἱ τῶν ἐρώτων προσδοκαίαι! . . . Θεῶ . . .

Ἐμολογοῦμεν ὅτι ὁ Ἐρως οὐδὲν ἄλλο ἢ πάθος· τὸ πάθος ὅμως τοῦτο ἀμοιβαίως ρυθμιζόμενον πράγει τὴν ὑγείαν ὡς ἐπίσης καὶ τὴν εὐτυχίαν· τολμῶμεν δ’ ἀκόμη νὰ εἰπωμεν ὅτι εἶνε τὸ λαμπρότερον καὶ προσφιλέστερον ἐλατήριον τὸ παροτρύνον τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸ νὰ ἀπασθῇ τρόπον βίου τὰ μάλα συντελεστικὸν πρὸς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔφικτὴν εὐδαιμονίαν τῆς ὑπαρξέως αὐτοῦ.—

Ἀιτοῦμεν μυρίας συγγνώμας παρὰ τε τῶν σεβαστῶν γονέων καὶ τῶν ἀγαπητῶν νέων καὶ νεανιδῶν (ἂν ᾖ ἡ ἀνάγκη) διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἣν μεταχειρίζομεθα γράφοντες καὶ προτρέποντες εἰς τὸ ἔρῳ (εἰς τὸν ἔρωτα) συνιστῶμεν ὅμως πᾶσι καὶ πάσαις νὰ ἀπομακρύνωνται τοῦ τοιοῦτου πάθους ἅμα προβλέπωσιν ὅτι τὸ ἐρασθῆσόμενον ἀντικείμενον δὲν συνταυτίζεται μετὰ τούτων· ναὶ τότε μακρὰν, διότι φοβερὰ καὶ ὀλέθρια τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ καὶ εἰς τοὺς πᾶσι γνωστά· ἀνάγκη δὲ, πρωτίστη καὶ ἀπαραίτητος, ὅπως ἡ σκοπὴν ἔχουσα νὰ ἐρασθῇ νεανὺς ἢ καὶ νέος νὰ φροντίσῃ προηγουμένως νὰ μάθῃ καλῶς καὶ βασίμως τὴν τε καταγωγὴν, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ ἐρασθῆσάμενου προσώπου, ἵνα μὴ ἀκολουθῶς πικρῶς μετανοήσῃ διὰ τὴν ἀποτυχίαν καὶ δοκιμάσῃ τὰς φοβερὰς καὶ ἀνυποφόρους τῆς ἀποτυχίας πικρίας πρώτου ἔρωτος ὁ ὁποῖος καὶ δὲν εἶνε δίκαιος, οὔτε πρέπον νὰ ἀναγενοῦται δις, διότι τὸ τοιοῦτον εἶναι ἰδιὸν κτηνωδῶν καὶ βαρβάρων προσώπων καὶ οὐχὶ εὐγεῶν καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένων· μάρτυριον ἔχομεν τὸν ἐξῆς στίχον ἐπισήμου ποιητοῦ.

“Ὁ ἔρως ὁ πρωτογενὴς δὲν εἶνε γῆς οὐσία,
“καὶ δις ποτὲ δὲν ἀγαπᾷ ἡ εὐγενὴς καρδία.

Οὐδείς βεβαίως εἶνε δυνατόν νὰ ἀγνοῇ ὅτι κυριώτερος σκοπὸς τῶν Ἐφημερίδων εἶνε τὸ ἐπαινῆν τὰ ἀξία ἐπαινεῖν καὶ ψέγειν τὰ ἀξία ψόγου. Παρακαλῶ ὅθεν, Φίλε Σαλπικτά, νὰ δημοσιεύσῃς τὴν παρούσαν ἵνα δι' αὐτῆς ἀποδοθῇ ὁ ἀρμόδιος ἔπαινος εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ γυναικείου φύλου τῆς πόλεως μας διὰ τὴν μεγάλην καὶ ἀκλόνητον αὐτοῦ προθυμίαν, ἐπιμονὴν καὶ σταθερότητα πρὸς διατήρησιν τῶν συρμῶν, καὶ τοσοῦτος μάλιστα ἔπαινος πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ὅσον οὐδεὶς ποτὲ φαντάζεται, διότι μολοντί καθ' ἑκάστην ἀκούονται τὰ ἐξ ἀμάξης κατὰ τῶν συρμῶν οὐχ ἥττον ὅμως Κυρίαί καὶ Δεσπούναι ἀψήφουςαι τὰ πάντα ἐξακολουθοῦν γενναίως ἀγωνιζόμεναι καὶ συνδράμουσαι τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς "Madame de mode". Διὸ καὶ ἐκφράζομεν ὑμῖν Δεσπούναι μέγαν ἔπαινον διὰ τοὺς περὶ διατηρήσεως τῶν συρμῶν ἀγῶνάς σας, καὶ σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ παύσητε πρὸς Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθεῖτε καὶ νὰ προσπαθήσητε πάσαις δυνάμεσιν ἵνα φέρητε τὸν λαμπρὸν συρμὸν εἰς τὸν κολσῶνα τῆς δόξης τοῦ ἀδιάφορον δ' ἂν ὑπάρχουν τινὲς κατηγοροῦντες τὸν συρμὸν· τίνες δὲ οἱ κατήγοροι; βεβαίως οἱ ἄνδρες· ὅποιοι δ' εἰσὶν οἱ ἄνδρες; ζῶν διπλοδα γενειοφόρα λογικὰ μὲν, ἔχοντα ὅμως τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παραλογίζωνται ἀενάως καὶ νὰ ψέγωσι τὸν ὡραῖον καλλωπισμὸν ὁ ὁποῖος καθιστᾷ τὴν νεάνιδα ἀγγελὸν ἐπίγειον! Σὰς βεβαιῶ, Δεσπούναι, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες εἶνε ὄντα δύστροπα, μεμψιμοῖρα καὶ παράλογα· καὶ ἀληθῶς· διότι εἰ πῆτε μας τί δύναται τις νὰ περιμένῃ παρὰ τῶν ἀνδρῶν οἵτινες τοῦ 19ου αἰῶνος ὑπερμεσοῦντες ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἡ ὡραία καὶ ἀξιοθαύμαστος καλλωπιστικὴ τέχνη κατήργησεν εἰς τὰς γυναῖκας τὸ γῆρας καὶ τὴν ἀτρημίαν καὶ μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς οὐράνια σώματα διὰ τῶν συρμῶν, τολμῶσιν οὗτοι νὰ ἐμφανίζωνται δημοσίᾳ καὶ ἐν μεγάλῃ ἀκόμῃ στολῇ, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς καπνοδόχην ἀντὶ καλύμματος φέροντες, ἐπὶ δὲ τοῦ σώματος ἔνδυμα εἰς πτερὰ ἀκρίδος ἀπολῆγον τὴν γελοιοδεστάτην Βελάδα! καὶ ὁ μὲν τὰ ἀθλία ταῦτα πλάσματα, οἱ ἄνδρες, εὐρίσκωσι δ' ἡθὺν γελοίους τοὺς λαμπροὺς κότσους, τὰ ποῦφ, τὰ κορσὲ καὶ τόσα ἄλλα λαμπρὰ πράγματα τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ. Μὰ τὸν Δία εἰς ἡμᾶς φαίνεται· ὅτι βλέπομεν αἰθίοπα νὰ περιπαίξῃ λευκὸν· ἀλλὰ Δεσπούναι δὲν εἶνε δίκαιον νὰ κατηγορῇτε καὶ πολὺ νὰ αἰτιᾶσθε τοὺς ἄνδρας· πρέπει νὰ ἡσθε καὶ ὀλίγον δικαιοτέρας· οἱ ἄνδρες αἰώνως περὶ μετᾶλλων, πετρῶν καὶ σκωριῶν σκεπτόμενοι καὶ φρονιζόντες χάριν ἐμπορίου, κατήντησαν καὶ οὗτοι ἀγροῖκοι καὶ ἀναίσθητοι καὶ ὡς φαίνεται τοὺς ἐπλάκω

σεν ἡ σκωριὰ, ἐσκοῦρτα νὰ δηλαδὴ καὶ αὐτοὶ, ὥστε δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσουν ὀπὸς καλλοῦν, ὀπὸς χάρις ὑπάρχει εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ ἐκείνα τῆς ψαλίδος καὶ τῆς βελόνης ἔργα, καὶ τόσον μάλιστα ἀναίσθητοι κατήντησαν ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ ψαλὶς καὶ ἡ βελὼν ἀντεκατέστησαν τὴν σμίλην καὶ τὴν γραφίδα τῶν ἀρχαίων καὶ θαυμαστῶν ἔργων προγόνων Φειδίου, Πραξιτέλους κλ. καὶ οὐχὶ βεβαίως πρὸς ζημίαν τῆς τέχνης καὶ προσβολὴν τῶν ἡθῶν, ἀλλ' ἀπεναντίας οἱ μὲν ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἐπλάττον τὰ ἀγάλματά των ἀσέμνωσ γυμνά ἢ σκανδαλωδῶς ἡμίγυμνα· πρᾶγμα ἄτοπον· ἐνῷ σήμερον αἱ "dames des modes" ἀπεναντίας καθιστῶσιν ὑμᾶς τὰς Δεσπούναις καλλιτέρας καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων μας ἀγάλματα, χαριέντως, κομψῶς καὶ πολυτελῶς ἐνδεδυμένας!! πρᾶγμα τὸ ἐποιοῦν εὐδ' αὐτῇ τοῦ Φειδίου ἢ τοῦ Πραξιτέλους ἢ σμίλῃ ἢ τοῦ Ἀπελλοῦ ἢ γραφίς ἡδυνήθη ποτὲ νὰ κάμῃ· καὶ ὅστερα ἀφοῦ τοιαύτας καὶ τηλικαύτας σὰς κάμνει ὁ καλλωπισμὸς σήμερον καὶ σὰς ἀποδίδει ὡς λαμπροὺς καὶ θαυμαστοὺς εἰς τὴν κοινωνίαν ἀγγέλους ὑπερβαίνοντας καὶ κατὰ τετὴν ὡραιότητα καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ αὐτὰ τὰ τῶν ἀρχαίων ἀγάλματα, καὶ αὐτὴ ἀκόμῃ τῆς Γαλατείας, μολοντοῦ το ἔχετε καὶ ἀναιδεῖς κατηγόρους· ἀψήφησατε ὅμως τούτους Δεσπούναι, καὶ ἐξακολουθεῖτε τὸν ἔνδοξον πρὸς συνδρομὴν καὶ καλλιέργειαν τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ συρμοῦ ἀγῶνά σας καὶ ἐξέτε ἐπὶ τέλους τὸ ποθοῦμενον!!!

N.

ΤΥΧΗ τῆς ΒΙΟΥΝΙΑΣ.

ὑπὸ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ,
Δικαστοῦ ἐν τῷ Ἐπαρχιακῷ Δικαστηρίῳ Ἀμμοχώστου.

(συνέχεια)

"Ἄν ἀπιστῇ ὁ ὁμιλος
ἀνδρῶν ἀπιστοτέρων
δείκνυε τὰ ἐρείπια
ταῦτα τῶν σῶν πατέρων·
ἐρείπια ἐγένοντο
αἱ πόλεις μου αἱ πάλαι
σεισθεῖσαι πᾶσαι σωρηδὸν
μικραὶ τε καὶ μεγάλαι.
"Ἀγγελίον, νέε μου, λοιπὸν
εἰς πᾶσαν οἰκουμένην
ὅτι δαίμων μ' ἐποίησε
πλέον ἀδικουμένην.
Ἴδου βλέπεις τὰ ράκη μου
καὶ τὴν εὐτέλειάν μου
Ὅσμάνης ἦν ὁ ἄπιστος
ὁ φθείρας εὐκλειάν μου.

Ὁ δὲ Ὁρχάνης ὁ σκληρὸς
υἱὸς πλάνης δουλείου
μ' ἐπλήγωσεν ὁ ἄθεος·
ἀκούων μὴ ἐκλύου!
καὶ μῦρόν μου τὸ ἅγιον
ἀνόμως ἦν μιάνας
τοὺς δὲ ναοὺς μου τοὺς λαμπροὺς
μὲ αἷμα ἐξαργράνας·
μ' ἐρήμωσαν οἱ ἄπιστοι
καὶ τρομεροὶ στρατοὶ τοῦ
τὰς κόρας μου ἀρπάζοντες
αὐτοὶ οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ.
Ταῦτα, γλυκύτατε υἱέ,
ἦσαν τὰ βράσανά μου,
ἡ δόξα μου ἀπέσβυσεν
ἠϋζήσαν τὰ δεινὰ μου.
Ὅθεν προσαγορεύω σοι
μὲ πόθον τῆς καρδίας,
εἰπὲ τὴν δυστυχίαν μου
ἵς τὰ τέκνα τῆς παιδείας.

Αὐτὰ εἰποῦσα ἡ φωνὴ
δονοῦσα εἰς τὰ ὦτα
ἔπαυσε πλέον νὰ λαλῇ
τὸν νέον, ὃς ἡρώτα.
Τὸν νέον τοῦτον ἔτυχον
φίλον ἵνα γνωρίσω, —
ὅστις μοι ὑπεχρέωσε
ταῦτα νὰ ἱστορήσω.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμνησσοῦ.

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία· μεταξὺ 100 γομ. κρῖων εὐ-
ρίσκονται 5 τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ περιστρέ-
φεται· περίξ τῆς μιᾶς τουρκικῆς λίρας·
40 γομ. ἀπὸ 75—100 γρ. 20 γομ.
ἀπὸ 55—75 καὶ 35 γομ. ἀπὸ 40—55
Χαρούπια εἰς τὴν κῦτὴν τιμὴν.

Λευκωσίας (λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

δ σῖτος τὸ κοιλὸν (22 ὀκ.) Γρ. 22—24.
ἡ κριθή ,, [16 ὀκ.] 14—15.

Λύσις τοῦ 42. αἰνίγματος

Ἐρπῶ—Ἐρωτα—Ἐρᾶ—ατω—ῶτα.

Αἶνιγμα 45

Δυστυχὴς μένω 'ς τὸν κόσμον
αἰώνως τεθλιμμένη,
ἀλλ' ἂν τις μὲ λυπηθῇ,
κ' ἡ κεφαλὴ μ' ἀφαιρεθῇ,
Εἰς τὸν Ὀλυμπόν θὰ τρέξω.
Ὁ Θεὸς μὲ περιμένει.

Θ. Α. Βέρας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ ΚΥΠΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Λευκωσίᾳ.